

Олена Контуш

На заробітки
до *Італії*

Олена Контуш

На заробітки до Італії

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=20617167
Мультимедійное издательство Стрельбицкого;*

Аннотация

В основу твору покладені реальні події. Мова йде про жінку, яка після втрати чоловіка, після глибокої депресії, знайшла сили змінити своє життя, виїхавши за кордон. Опинившись в чужій країні, не розуміючи іноземної мови, в глибині душі знайшла ті почуття, які роблять жінку щасливою. Тільки доля не завжди дає можливість пережити і витримати всі негаразди, які інколи чекають нас. Інколи здається, що життя проходить повз нас. І навіть, коли торкається нашої душі, то залишає на ній глибокі рани.

Содержание

Втрата	4
Італія	13
Кінець ознакомительного фрагмента.	15

Олена Контуш

На заробітки до Італії

Втрата

Ранок. Сонце сходить над горизонтом. Навіть не сходить, воно ніби зазирає із-за дерев, запитуючи дозволу увійти в наше життя сьогодні. І Наталя посміхається до нього. Вона кожного ранку вітається із сонцем. Її чарує ранок. Момент народження нового дня. Народження нових почуттів, нових ідей, нових перспектив. Доля не подарувала їй задоволення від народження дитини. Вона ніколи не скуштує тієї справжньої насолоди від народження «нового життя». Але її вразлива душа і глибокий розум завжди будуть радіти народженню нового дня.

– Наталю, – голос чоловіка виводить її зі стану гіпнозу. Сергій заходить до спальні.

Ти знову, як зачарована, стоїш біля вікна. Інколи я думаю, що ти боїшся проспати, як сходить сонце, тому й прокидаєшся так рано й очікуєш його кожного ранку.

– Який ти здогадливий. Мені справді дуже подобається, як народжується новий день, – вона дивиться на нього своїми зеленими бездонними очима. Сергій обіймає дружину.

– Який я все-таки щасливий, що зустрів тебе. Ми разом

вже двадцять років і кожного дня я відчуваю все більшу любов до тебе. Ти моя єдина. І мені нікого і нічого не потрібно в цьому житті. Я щасливий.

– І я щаслива. Я кохаю тебе.

– І я тебе, – він цілує її в губи. – Наталю, я знаю, що в тебе лекції сьогодні розпочнуться з дванадцятої дня, але мені потрібно в університет на десяту, тому хочу попросити, щоб ти мене підвезла.

– Добре. Я тільки одягнуся, приведу себе в порядок. Мені потрібно півгодини.

– А я тим часом зійду вниз в аптеку. Закінчилися таблетки від тиску, – він виходить із кімнати.

Наталя ще раз милується сонцем, яке вже піднялося настільки, щоб заволодіти світом і душею Наталі. У ванній кімнаті, дивлячись у дзеркало, вона бачить ще молоду, вродливу жінку. Щасливу жінку. Так, доля обійшлась трохи несправедливо з ними, не давши їм можливості бути батьками. Але все решта – це казка. Вони кохають одне одного ще із студентських років. Порозуміння між ними і прагнення досягти гармонії, дають сенс їхньому життю. Вони навіть працюють разом. В університеті, окрім поваги від колег, користуються любов'ю студентів. Вони з Сергієм щаслива подружня пара, щастя яких не може зруйнувати ніщо і ніколи. От правда, тільки кредит на квартиру порушує ідилію щасливого життя. Але маючи дві зарплати, і це можна пережити. Спокій весняного ранку порушує сирена швидкої допомоги. "Прої-

хали прямо під нашими вікнами – Зі самісінького ранку – Що могло статися?» Думки пролетіли в голові вихором. Вона ніколи не шукала пригод на свою голову, тому й цього разу, почувши сирену швидкої, продовжувала одягатися, щоб бути готовою, коли повернеться чоловік.

Наталя була вже одягнена і встигла приготувати сніданок. Але Сергій усе ще не повертався. «Можливо, черга в аптеці?» – думала вона, намотуючи кола по квартирі. Відчуття тривоги і неспокою не покидало її від того часу, як проїхала карета швидкої.

Несподівано задзвонив телефон.

– Алло, квартира Крислюків?

Голос Наталії звучить тихо, вона здивована, хто може телефонувати в цю пору.

– Вибачте, будь ласка, що ми турбуємо з самого ранку, але в таких випадках у нас немає вибору. Ми дзвонимо з обласної лікарні. До нас привезли чоловіка, в якого стався серцевий напад на вулиці. У телефоні був ваш номер, записано: «Дім».

Земля зникає з-під ніг у Наталі.

– А на якій вулиці це сталося- запитує вона голосом, в якому ще тепліє надія, що то не її Сергій. Не може бути він. Він не міг так вчинити з нею.

– Вулиця Пушкіна, 49, ми б хотіли, щоб Ви приїхали до нас.

– У якому стані мій чоловік- Наталя розуміє, що це Сергій

і боїться впасти в розпач, боїться, що не зможе витримати такого удару долі.

– Приїздіть і ми все вам роз'яснимо.

Дорогою до лікарні Наталя все ще мала надію, що вся ця історія не стосується її сім'ї. Що той чоловік у лікарні не її Сергій. Вона ще не усвідомлювала всю трагічність ситуації. Навіть вийшовши з авто і направляючись до відділення швидкої допомоги, душа просила допомоги в Господа.

– Добрий день, мені дзвонили з вашої лікарні, що було привезено чоловіка з вулиці Пушкіної, 49 з серцевим нападом, – Наталя докладає чималих зусиль, щоб голос її був спокійним.

– Зачекайте хвилинку, я покличу лікаря, – молода медсестра піднімається, щоб вийти з-за столу. Вона відходить і згодом повертається з лікарем – сивим чоловіком років сорока п'яти з сумними очима.

– Добридень, – простягає руку Наталі, щоб привітатися. – Перед тим, як ми пройдемо, щоб ви розпізнали чоловіка, хочу зауважити, що, можливо, це не ваш чоловік. Зараз ми разом у всьому розберемося. І ще хочу сказати, що мені дуже боляче і прикро від того, що ми не змогли нічим допомогти. Коли лікарі швидкої допомоги прибули на місце, чоловік уже був мертвий.

Вони йшли по коридору, який здавався Наталі дуже довгим і таким, що ніколи не закінчиться. Лікар з сумними очима практично констатував смерть пацієнта, але для неї то бу-

ла чиясь історія. Вона й досі не усвідомлювала, що все це сталося з нею. Що то вона зараз знаходиться в лікарні, щоб опізнати тіло свого чоловіка. У напівсвідомому стані вона йде слідом за лікарем, не вміє вимовити ні слова. Тільки в той момент, коли зайшли в палату, жінка зупиняється.

– Лікарю, мені потрібно дві хвилини.

– Звичайно, я вас розумію.

Тіло накрите білою простинею. Вона розуміє, що ситуацію не можна змінити, але до останньої миті чекає, що щось зміниться. Їй здається, що вона спить і бачить поганий сон. І от зараз прокинеться і все це зникне. Але час проходить і нічого не змінюється.

– Я готова, – вона киває головою. Лікар відхиляє простиню. Крик виривається з грудей Наталі.

– Це мій чоловік Сергій, – слова застрягли в горлі. Голова йде обертом. Земля йде з-під ніг. Лікар підхоплює Наталю під руку, не даючи можливості впасти на тіло чоловіка. Він був готовий до того, що ця жінка втратить свідомість. Дуже вже тендітною і блідою вона йому здалася в той момент.

Скільки горя і болю може витримати людське серце. Скільки страждань і сліз може перенести людська душа. Наталія не може дати відповіді на ці запитання. Її серце закам'яніло ще тоді в лікарні, в той момент, коли вона побачила обличчя свого Сергія – бліде і мертве. Від тих пір її серце не може відчувати нічого. Душа її померла разом з чоловіком. Вона не розуміє, як пережила ці останні дні. Ледь пригадує

день поховання. Друзі, родичі... слова підтримки і співчуття. Але їй цього всього не потрібно. Ніхто і ніколи не поверне для неї Сергія. Ніякі слова не взмозі заповнити пустоту в її душі. Нічийі сльози не омийуть серце від болю втрати. Вона навіть не плакала. Можливо із-за того, що лікар зробив укол заспокійливого- А можливо, від того, що не було сліз в очах. Вона виплакала всі сльози за ті два дні, що передували погребінню.

Пройшов усього-на-всього тиждень з того щасливого ранку, коли Наталя милувалася сонцем. Коли востаннє бачила свого Сергія живим. Сьогоднішній ранок такий гарний, як і тиждень тому, але вона цього не бачить. Бо вже три дні, як не виходить з квартири. Не хоче бачити сонце, не хоче бачити ранок. Не хоче бачити, що світ продовжує існувати, ніби нічого не сталося. Люди живуть своїм повсякденним життям, своїми турботами, своїми проблемами. Життя рухається вперед. Тільки для неї воно зупинилося. Її серце не відчуває ні горя, ні болю. Її душа страждає. Страждає від усвідомлення того, що життя вчинило з нею так жорстоко. Вона не була готова до того, що сталося.

Минають дні. Проходять тижні. Але вона не відчуває, не усвідомлює, що час проходить. Лікар приписав ліки, які допомагають їй залишатися спокійною. І все одно вона плаче. Плаче постійно, хоча напади істерики відбуваються більш спокійно. Друзі, які в перші дні трагедії хотіли чимось допомогти, згодом зрозуміли, що їм тут не раді. Та й хто може

витримати цей погляд, повен самотності і болю- Хто може витримати сльози жінки, яка вже навіть не пам'ятає, чому вона б'ється в істериці- Чому вона постійно плаче- Здається, що вже нема виходу з цього чорного тунелю. Наталя жила своїм життям. Прокидалася і засинала в ліжку, з якого могла не вставати цілими днями. У квартирі ніхто не прибирав. Білизну ніхто не прав. Її існування зійшло до абсурду. Здавалося б, все закінчилося, але доля дарує завжди другий шанс. Це сталося після обіду в один з тих одноманітних днів, які проходили один за одним, не приносячи ніяких змін в життя Наталі. У двері подзвонили. Але вона, як завжди, не відреагувала. Повернулася на інший бік. Накрилася ковдрою з головою і продовжувала залишатися в ліжку. Та в двері продовжували дзвонити. Спочатку з інтервалом в дві хвилини, потім в одну і, нарешті, безперервно. Зі злістю і небажанням з кимось бачитися вона попленталась до дверей.

– Хто там?

– Наталю то я, Світлана. Відкривай.

Світлана – це ураган, який змітає все на своєму шляху. Світлана – не просто її найкраща подруга. Світлана найкраща людина, яку Наталя коли-небудь зустрічала в своєму житті. І тільки зараз вона відчуває, як їй не вистачало Світланиної підтримки. «Чому вона так довго не приходила?».

Наталя відкриває двері і кидається в обійми своєї подруги. І так добре і спокійно стало на душі. І сльози горохом котяться по обличчю. Наталя навіть не витирає їх, вона вже

звикла, що обличчя завжди мокре і солоне.

– Наталю, не плач, я прошу тебе. Я приїхала, як тільки змогла. Не так то просто покинути роботу в Італії і повернутися додому. Але я це зробила. Заради тебе. Чуєш. Ми зможемо все пережити. Разом. Чуєш.

– Я не впевнена, що зможу витримати це все. Разом із Сергієм померла і я.

– Не смій так говорити. У житті можна витримати все, можна змінити все, тільки смерть не можна відмінити. Вона змінює наше життя. І тільки ми спроможні вирішити, якими будуть ці зміни.

– Я не хочу нічого міняти. Немає сенсу щось міняти.

– Це ти зараз так говориш, бо не усвідомлюєш всієї глибини проблеми.

– Якої проблеми?

– Проблеми: як тобі далі жити, коли ти втратила роботу, бо ти в депресії, де ти маєш жити, коли банк забере в тебе квартиру, бо ти не зможеш погасити кредит- Продовжувати перелік твоїх проблем?

– Світланко, а ти права. І що я маю робити?

– Ти поїдеш зі мною. Зміниш роботу, зміниш оточення. Зміниш місце проживання. Зміниш і почнеш все з початку. Навчишся жити без Сергія. Будеш жити так, щоб Сергій гордився тобою.

– Небо мені послало тебе. Це мій Сергій навіть звідти турбується про мене. Наталя взяла руку подруги в свої руки і

зрозуміла, що від цього моменту все зміниться. Усе повинно змінитися і вона докладе зусиль, щоб так і сталося.

Бюрократичні клопоти зайняли трохи часу, але врешті-решт усе було владнано. Візу відкрили без проблем. На роботі розраховали за власним бажанням. Квартиру виставили на продаж через агенцію нерухомості. Хоча вона ще не повністю виплачена, агенція дала гарантію, що квартира може бути проданою за умови, що вона не стоїть в заставі, не відчужена і кредит сплачується регулярно, без боргів.

Усе було владнано. Ніщо і ніхто не утримували Наталю в цьому місті.

Увесь цей час Світлана була поряд. Вона підбадьорювала Наталю в тому, що це єдине правильне рішення. Рішення їхати на заробітки в Італію.

Італія

Коли літак приземлився в Неаполі, Наталя все ще не могла зрозуміти, що вона вже в іншій країні. Пройшло всього-на-всього дві години польоту. Але яскраве сонце, яким зустрів аеропорт двох подруг, було підтвердженням того, що вона в Італії. Усе навкруги таке незвичне і незнайоме. Люди, які розмовляють на незрозумілій мові. Добре, що Світлана поряд. Вона бере на себе місію бути гідом для Наталі в цій чужій країні.

Пройшовши паспортний контроль і взявши свої валізи, подруги вирушають викликати таксі, щоб доїхати до Казерти. Усім цим займається Світлана. Вона розмовляє італійською мовою, бо прожила в Італії три роки. Три роки вони не бачилися з Наталею. Кожна мала своє життя. Наталя викладала в університеті і жила щасливо в шлюбі з Сергієм. Світлана, розлучившись з чоловіком, виїхала на роботу до Італії. Вони інколи спілкувалися по телефону, тільки й всього. Але доля вирішує за нас, як і коли ті чи інші люди входять у наше життя і змінюють його. З вікна автомобіля Наталя милувалася краєвидом. Усе таке мальовниче і захоплююче. Від емоцій, які вона відчула, опинившись у цій сонячній країні, вона навіть на деякий момент, забула про те, що так глибоко нещасна. Про це все думала, поки таксі петляло між незнайомими будинками в незнайомому місті. Нарешті ав-

томобіль зупинився. Світлана розрахувалася з водієм і, побажавши йому гарного дня, подруги, забравши валізи, пішли до під'їзду.

– Наталю, зараз розпакуємо валізи, приймемо душ і відпочинемо. А потім вирішимо, як правильно організуватись з роботою.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.